

CUỘC THÂU TÓM THÙ ĐỊCH THIÊN ĐƯỜNG

FERDINANDO FREGA · GILLETTENARRATIVE · GILLETTEVATICANO · 15/17

Bức thư gửi Giáo hoàng ngày 11 tháng 8 năm 2026 đã nhận được xác nhận đã nhận trong một khoảng thời gian mà chưa định chế tôn giáo nào từng chính thức hứa hẹn.

Chỉ có ba cách giải thích khả dĩ.

1. Tòa Thánh không nhận email.
2. Tòa Thánh không cung cấp một địa chỉ riêng cho tín hữu bình thường.
3. Tòa Thánh thích thư từ trên giấy gửi qua đường bưu điện truyền thống.

Vậy mà có gì đó mách bảo tôi rằng tôi không thuộc về hàng tín hữu.

Tôi thuộc về hàng đồng nghiệp.

Có lẽ từ một thế kỷ khác. Không áo chùng. Không cổ cồn. Không phù hiệu quyền bính nào nhìn thấy được.

Tuy nhiên, sau tám năm trong một trường dòng do các nữ tu điều hành, tôi vẫn tự coi mình là một người Công giáo giữ đạo với một lượng đức tin còn tồn kho ở mức hợp lý.

Sáng hôm sau, cái điện thoại bàn ở nhà tôi hành xử như thể bị quỷ ám.

Cuộc gọi đổ về từ mọi hướng.

Ai cũng lặp lại đúng một câu hỏi.

“Anh thấy chưa?”

Thấy gì cơ?

“Anh đứng đầu.”

Đầu ở đâu?

“Trên web. Khắp nơi. Trên cả Vatican. Trên cả báo chí. Trên cả Wikipedia. Thứ duy nhất cao hơn anh là cái chân trang.”

Thông tin ấy nghe thật lố bịch.

Tiếc thay, nó cũng là sự thật.

Đến bữa trưa, tôi thấy mình đứng trước Tòa án Thánh vụ thật sự:

vợ tôi và con gái tôi.

Cuộc thẩm vấn bắt đầu ngay lập tức.

“Nếu Giáo hoàng mời anh tới Vatican, anh sẽ nói gì với ngài?”

Tôi mỉm cười.

Với tư cách một người kể chuyện, một người bán hàng, một nhà văn và thỉnh thoảng là một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, tôi hiếm khi khổ sở vì thiếu câu trả lời.

Rồi ông giám đốc ngân hàng của tôi, cũng tình cờ là bạn tôi, bất ngờ xuất hiện ở nhà tôi và cung cấp cú tăng tốc tự sự cần thiết.

Cuối cùng tôi trả lời.

“Tôi sẽ giải thích với Đức Thánh Cha rằng đã đến lúc ngài làm nên lịch sử ba lần riêng biệt.”

Im lặng.

Mọi người lắng nghe.

“Thứ nhất, bằng việc trở thành Giáo hoàng.”

Một quãng ngừng.

“Thứ hai, bằng việc chính thức thừa nhận rằng Giêsu Kitô đã nhấn nhui không râu và do đó là người đồng nghiệp đầu tiên mà Gillette từng có.”

Không ai cắt ngang.

Được khích lệ bởi việc chưa bị bắt ngay, tôi nói tiếp.

“Thứ ba, bằng việc đưa Gillette trở về nhà và đặt công ty này dưới sự bảo trợ của Vatican.”

Căn phòng nổ tung.

Ai cũng cười.

Ai cũng cười, trừ con gái tôi.

Nó đang tính xác suất rằng cái ý tưởng đó là nghiêm túc, và tệ hơn nữa, đang cố hiểu xem nó bắt nguồn từ đâu.

Bản thân chiến lược thì khá đơn giản.

Giáo hội sẽ trở thành tổ chức marketing hùng mạnh nhất trong lịch sử loài người.

Mỗi gói lưỡi dao.

Mỗi cái dao cạo.

Mỗi tờ rơi.

Mỗi quây trưng bày.

Mỗi mẫu quảng cáo.

Hình ảnh Giêsu.

Lòng trung thành thương hiệu sẽ lập tức thành một vấn đề thần học.

Sẽ chẳng ai đổi thương hiệu nữa.

Tín hữu sẽ mua lưỡi dao của Giáo hội.
Giáo hội sẽ có thêm người tiêu dùng.
Người tiêu dùng sẽ thành tín hữu.
Tín hữu sẽ tài trợ cho việc bác ái.
Việc bác ái sẽ sinh ra thiện cảm.
Thiện cảm sẽ sinh ra thêm đức tin.
Bánh đà sẽ thành vĩnh cửu.
Rồi đến Giai đoạn Hai.
Giáo hoàng sẽ tung ra một cuộc thầu tóm thù địch.
Không phải nhắm vào một tôn giáo khác.
Mà nhắm vào Wall Street.
Gillette sẽ rời sàn chứng khoán vĩnh viễn.
Không còn cổ đông.
Không còn cơn hoảng loạn mỗi quý.
Không còn các nhà phân tích giảng giải thực tại cho những người đã thực sự dựng nên nó.
Công ty sẽ thành một phần di sản được bảo vệ của nhân loại.
Do mười hai người đánh cá được tuyển thẳng từ hàng giáo sĩ quản lý.
Mô hình quản trị nguyên bản.
Đã được thử nghiệm hai ngàn năm trước.
Kết quả có ý nghĩa về mặt lịch sử.
Dĩ nhiên, đám người làm bột giặt sẽ chẳng bao giờ hiểu chuyện gì đã xảy ra.
Hôm nay họ còn sở hữu một con ngỗng đẻ trứng vàng.
Hôm sau họ sẽ tin rằng mình sở hữu một con ngỗng không trứng.
Cái họ sẽ không nhận ra là con ngỗng đó bỗng dưng có thêm hai tỷ khách hàng.
Doanh thu sẽ tăng gấp ba.
Chi phí quản lý sẽ sụp xuống.
Cả những tầng lãnh đạo sẽ lạng lẽ biến mất.
Nhiều người trong số họ được trả lương rất cao.

Một số ít trong họ thì có năng lực.

Mối tương quan giữa hai điều đó chưa bao giờ được xác lập một cách dứt khoát.

Về phần mình, tôi chỉ thấy một rủi ro cá nhân.

Giáo hoàng có thể đồng ý.

Và nếu ngài đồng ý, ngài có thể yêu cầu tôi quay lại làm việc cho Mẹ Gillette.

Chỉ vừa đủ lâu để tái khởi động cái startup.

Điều đó sẽ lập tức tạo ra một vấn đề quen thuộc.

Đức Thánh Cha hẳn đã biết giá của tôi.

Một đô la.

Không phải vì đó là giá trị.

Mà vì đó xưa nay vẫn luôn là câu đùa.

Và như mọi câu đùa nguy hiểm, nó chứa nhiều sự thật hơn là sự an ủi.

Ferdinando